16EXE 1756/2010-21

U S N E S E N Í

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Kateřinou Hrabaňovou jako samosoudkyní ve věci

oprávněného **XXX**, nar. XXX, XXX
zastoupeného: Mgr. Petr Křížák, advokát, Mojmírovců 41, 709 00, Ostrava

proti

povinnému **BL KVĚTINKA s.r.o.**, IČ: 27495680, S. K. Neumanna 297, 530 02, Pardubice,

o námitkách povinného proti příkazu k úhradě nákladů exekuce soudního exekutora JUDr. Tomáše Vrány ze dne XXX, čj. XXX,

t a k t o :

I. Příkaz k úhradě nákladů exekuce se v napadeném výroku pod bodem I. o nákladech oprávněného **m ě n í** tak, že povinný je povinen nahradit oprávněnému náklady exekuce v částce **3.022,- Kč.**

II. Ve výroku pod bodem II. se příkaz k úhradě nákladů exekuce **m ě n í** tak, že soudnímu exekutorovi se náklady exekuce nepřiznávají.

O d ů v o d n ě n í :

Soudní exekutor JUDr. Tomáš Vrána vydal dne XXX, pod čj. XXX příkaz k úhradě nákladů exekuce, ve kterém vyčíslil náklady oprávněného částkou 5.436,-Kč (výrok I.) a náklady exekuce určil ve výši 7.800,-Kč, z toho odměna ve výši 3.000,-Kč a náhrada hotových výdajů 3.500,-Kč, spolu s 20% DPH (výrok II.).

Povinný ve svém podání ze dne 1.8.2012 nesouhlasil s vyčíslenými náklady exekuce v celkové částce 13.236,-Kč s tím, že k zaplacení pohledávky (nákladů nalézacího řízení) došlo dne 29.5.2012 (den po doručení návrhu na zahájení exekuce), po předchozí korespondenci a telefonických jednáních s právním zástupcem oprávněného, který požadoval oproti vykonatelnému titulu zaplacení částky vyšší o 20% daň z přidané hodnoty, k čemuž pod výhrůžkou dalšího soudního sporu došlo, je tak přesvědčen, že plnil v dodatečně poskytnuté lhůtě. Výkon rozhodnutí považuje za zcela nedůvodný až šikanózní, z opatrnosti započetl přeplatek ve výši 2.414,-Kč na případnou pohledávku na odměnu advokáta. Náklady exekutora tak nevznikly důvodně pro jednání povinného. Zároveň odkázal na ustálenou judikaturu Ústavního soudu a požadoval nepřiznání práv na náhradu nákladů exekučního řízení žádnému z účastníků, a to i s odkazem na ust. § 150 občanského soudního řádu a náklady exekutora uložit k úhradě oprávněnému.

Dle § 151 odst. 1) o.s.ř. o povinnosti k náhradě nákladů řízení rozhodne soud bez návrhu v rozhodnutí, jímž se řízení u něho končí; u náhrady nákladů řízení podle § 147 a § 148 odst. 2 tak může učinit již v průběhu řízení, a to zpravidla tehdy, jakmile tyto náklady vzniknou. Dle odst. 2 téhož ustanovení zákona při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud určí výši odměny za zastupování advokátem nebo notářem v rámci jeho oprávnění stanoveného zvláštním právním předpisem57) anebo patentovým zástupcem v rozsahu jeho oprávnění stanoveného zvláštními právními předpisy57b) podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem; jde-li však o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 147, § 149 odst. 2 nebo odůvodňují-li to okolnosti případu, postupuje se podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně64). Náhradu za daň z přidané hodnoty soud určí z odměny za zastupování, z náhrad, z odměny notáře za provedené úkony soudního komisaře a z jeho hotových výdajů podle sazby daně z přidané hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem57d). Náhradu mzdy (platu) a náhradu hotových výdajů soud stanoví podle zvláštních právních předpisů. Náhradu za odměnu znalce, který podal posudek podle § 127a, soud určí podle sazby odměny stanovené zvláštním právním předpisem. Jinak soud vychází z nákladů, které účastníku prokazatelně vznikly.

Dle § 5 odst. 1 vyhl. č. 330/2001 Sb. v platném znění nestanoví-li se dále jinak, je základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky výše exekutorem vymoženého plnění.

Soud se nejprve zabýval dodržením zákonné osmidenní lhůty k uplatnění námitek, dle ust. § 88 odst. 3 exekučního řádu. Povinný převzal výše citovaný příkaz k úhradě dne 31.7.2012 a předal námitky provozovateli poštovních služeb dne 3.8.2012, jak vyplývá z doporučené obálky. Zákonná osmidenní lhůta tak byla dodržena.

Soud dále přezkoumal napadený příkaz k úhradě nákladů exekuce po formální stránce, a to v souladu s ust. § 88 odst. 2 exekučního řádu a dospěl k závěru, že obsahuje všechny zákonné náležitosti.

Pokud soud zkoumal věcné námitky uplatněné povinným, shledal je částečně důvodnými. Je nesporné a tato skutečnost vyplývá i z návrhu oprávněného zaslaného exekutorovi dne 13.6.2012, že povinný uhradil vymáhanou pohledávku k jeho rukám dne 30.5.2012. Povinný tak uhradil celý dluh před vydáním usnesení o nařízení exekuce (13.6.2012). Je třeba přisvědčit námitce povinného, vyplývající z emailové korespondence mezi účastníky (ze dne 18.5.2012), že právní zástupce oprávněného požadoval v rozporu s exekučním titulem úhradu vyšších nákladů nalézacího řízení,

než mu bylo přiznáno, na připočtení DPH ve výši 20% neměl zákonný nárok, neboť rozhodnutí nalézacího soudu určilo náklady oprávněného (žalobce) pevnou částkou (12.070,-Kč), a to ve smyslu ust. §151 odst. 1 a 2 o.s.ř. včetně daně z přidané hodnoty a tyto již nelze po právní moci vykonatelného rozhodnutí nijak navyšovat. Předmětný exekuční titul však zároveň určil lhůtu k plnění dlužné částky (do patnácti dnů od doručení platebního rozkazu) a povinný tak měl k dispozici závazné, ode dne 14.4.2012 navíc pravomocné, rozhodnutí, na základě kterého byl povinen přiznanou pohledávku hradit. Nic mu tak nebránilo, aby svému závazku dostál. Pokud pak hradil namísto 12.070,-Kč částku ve výši 14.484,-Kč, tuto úhradu soud zohlednil při vyčíslení nákladů oprávněného v exekučním řízení, na které má oprávněný prokazatelně nárok, neboť povinný hradil až po podání návrhu na nařízení exekuce a oprávněnému vznikly náklady právního zastoupení advokátem za sepis návrhu na nařízení exekuce v celkové výši 5.436,-Kč, tyto tvoří sazba odměny v částce 3.930,-Kč dle § 12 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 484/2000 Sb.(ze základu 12.170,-Kč), dále 2x paušál po 300,-Kč a 20% DPH ve výši 906,-- Kč. Je třeba připomenout, že tyto náklady (odměna advokáta) jsou v exekučním řízení oproti řízení nalézacímu poloviční a není tak nutná jejich další korekce. Soud se neztotožnil s výhradou povinného, že vymáhání přiznaných nákladů nalézacího řízení je šikanózní a že nastaly důvody hodné zvláštního zřetele k nepřiznání nákladů řízení ve smyslu ust. § 150 o.s.ř. Naopak bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že povinný po zahájení exekučního řízení přeplatil oprávněnému na vymáhané částce 2.414,-Kč, tato byla zohledněna při ukládání povinnosti a odečtena od celkových nákladů řízení (výrok I.).

Ohledně nákladů exekutora je třeba odkázat na setrvalý názor Ústavního soudu na aplikaci vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, dále jen „vyhlášky č. 330/2001 Sb.“ Tento názor Ústavní soud zopakoval nejnověji i v nálezech sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 a sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012. V nálezu sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 Ústavní soud uvedl, že *„Skutečnost, že dlužník splnil svou povinnost dobrovolně bez přímé exekuce, je proto třeba zohlednit, neboť základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky je výše exekutorem vymoženého plnění. Rozhodující skutečností je totiž to, že pověřenému soudnímu exekutorovi žádné náklady v souvislosti s prováděním exekuce nevznikly, protože stěžovatelka svou povinnost splnila dobrovolně, a to ještě před tím, než jí došlo usnesení o nařízení exekuce, tj. daleko dříve než mohlo dojít k jejímu vynucenému provedení. Základem pro určení odměny musí být proto částka nulová (srov. nález sp. zn. II. ÚS 1540/08). Analogicky je třeba v intencích nálezu sp. zn. I. ÚS 2930/09 posuzovat otázku náhrady hotových výdajů (viz bod 13)“*. Důvodem pro přiznání paušálních nákladů soudnímu exekutorovi nemůže být ani okolnost, že povinný plnil až po podání návrhu na nařízení exekuce. Ústavní soud totiž ve svém dalším nálezu sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012 uvedl, že *„Stěžovatel se sice nachází v odlišné situaci, neboť plnil teprve po nařízení exekuce. Přesto jeho plnění nelze upřít jistou dobrovolnost, neboť dluh zaplatil bez přímé exekuce ve lhůtě stanovené ve výzvě exekutorky k dobrovolnému plnění. Ústavní soud zastává stanovisko, že i v tomto případě lze aplikovat závěry obsažené v citovaném nálezu, protože exekuční řízení bylo teprve ve svých počátcích a nedospělo do fáze, ve které již byla vykonána řada úkonů, v souvislosti s nimiž exekutorce vznikly hotové výdaje v takové výši, že by přiznání paušální náhrady hotových výdajů bylo případné a spravedlivé“*. Aplikuje-li Ústavní soud své závěry o nulové odměně a nulových paušálních náhradách pro soudního exekutora i na případy, kdy povinný plní až po nařízení exekuce, tím spíše musí být aplikovány na případy, kdy povinný plní ještě před nařízením exekuce, jak se tak stalo v daném případě. Soud tedy respektoval hledisko ústavnosti, kde dominuje judikatura Ústavního soudu, a podřídil své rozhodnutí uvedené judikatuře. Jen na okraj soud

dodává, že jelikož bylo řízení o nařízení exekuce částečně zastaveno, nebyl soudní exekutor pověřen k provádění exekuce a tedy mu ani nemohly vzniknout obvyklé náklady spojené s prováděním exekuce, které mají být kryty paušální náhradou. Měl by býval nárok jen na úhradu skutečně vynaložených hotových výdajů, tyto však neúčtoval a soud mu je nemohl přiznat (výrok II.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek. (§ 88 odst. 4 zák. č. 120/2001 Sb.)

V Pardubicích dne 6.září 2012

JUDr. Kateřina Hrabaňová , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Kozumplíková

36EXE 419/2012-44

U S N E S E N Í

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Kateřinou Weber jako samosoudkyní ve věci

oprávněného: **Auto RN, s. r. o.**, IČ: 27489582, se sídlem Za Cihelnou 533, 541 01, Trutnov
zastoupeného: Mgr. Petr Svítek, advokát, se sídlem Havlíčkova 4, 541 01, Trutnov

proti
povinnému: **XXX**, nar. XXX, bytem a místem podnikání XXX, IČ: XXX, zast. JUDr. Lukášem Havlem, advokátem AK Trutnov, Libušinka 180,

o námitkách povinného proti příkazu k úhradě nákladů exekuce soudního exekutora Mgr. Jiřího Nevřely ze dne XXX2013, čj. XXX,

t a k t o :

I. Příkaz k úhradě nákladů exekuce se v napadeném výroku pod bodem I. **m ě n í** tak, že soudnímu exekutorovi se náklady exekuce **nepřiznávají.**

II. Ve výroku pod bodem II. se příkaz k úhradě nákladů exekuce **m ě n í** tak, že povinný je povinen nahradit oprávněnému náklady exekuce v částce **4.138.20 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Soudní exekutor Mgr. Jiří Nevřela vydal dne XXX.2013, pod čj. XXX příkaz k úhradě nákladů exekuce, ve kterém vyčíslil náklady exekuce ve výši 11.144,10 Kč (výrok I.), z toho odměna 5.710 Kč a náhrada hotových výdajů 3.500 Kč, spolu s 21% DPH a náklady

oprávněného určil částkou 7.804,50 Kč (výrok II.).

Povinný ve svém podání ze dne 23.9.2013 nesouhlasil s vyčíslenými náklady exekuce s odůvodněním, že pověřený exekutor nepřihlédl ke skutečnosti, že uhradil dne 25. 4. 2012 celou vymáhanou pohledávku (jistinu 42.485,- Kč, náklady řízení 19.254,- Kč a úroky z prodlení 14.285,- Kč). Exekuce byla nařízena až dne 26. 4. 2012. Povinný plnil dobrovolně zcela mimo nařízenou exekuci a o podání návrhu na nařízení exekuce vůbec nevěděl. Soudní exekutor doručil povinnému v květnu 2013 exekuční příkaz (čj. XXX), který vymáhal celou dlužnou částku a nezohlednil výše zmíněné platby povinného. Citovaný exekuční příkaz je až ze dne 13.8.2012 a ani do této doby nebyl vzat zřetel k úhradě dluhu povinným k rukám oprávněného. Povinný dne 15. 5. 2013 podal návrh na zastavení exekuce, neboť dlužné částky uhradil v plné výši. Soudní exekutor vypočetl náklady exekuce z vymožené částky 76.024,- Kč. Pokud se soudní exekutor ničeho nevymohl, nemá nárok na své náklady řízení. Povinný odkázal na nálezy Ústavního soudu a za nedostačující označil i snížení odměny o 50 %. Shodné výhrady učinil i vůči hotovým výdajům, kdy nebylo zohledněno dobrovolné plnění a soudní exekutor nepřistoupil ani k aplikaci ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 330/2001 Sb., přičemž by mohl mít nárok na hotové výdaje v maximální výši 200 Kč. U odměny oprávněného pak soudní exekutor nezohlednil zásadu procesního úspěchu ve věci. Oprávněný by mohl mít nárok na náklady řízení, a to v případě, že by ke dni rozhodnutí soudu byl podán důvodně návrh na nařízení exekuce. Oprávněný měl poté, co obdržel dlužnou platbu toto exekutorovi sdělit. Soudní exekutor však nadále vymáhal celou dlužnou částku a povinný musel důvodně podat návrh na zastavení exekuce. Povinný tak byl ve svém podání z větší části úspěšný. Odměnu za vyjádření oprávněného k návrhu na zastavení exekuce nelze oprávněnému jako neúspěšnému účastníkovi v tomto řízení přiznat. Naopak povinnému měl soudní exekutor přiznat náklady řízení ve výši 5783,80 Kč s DPH. Ve výsledku měl soudní exekutor rozhodnout o povinnosti oprávněného zaplatit povinnému náklady řízení ve výši 1645,60 Kč.

Oprávněný ve svém vyjádření ze dne 3.6. 2013 potvrdil, že povinný uhradil vymáhanou pohledávku dne 26.4.2012, ovšem návrh na nařízení exekuce byl podán již dne 23.4.2012, tedy důvodně a má tak nárok na náhradu nákladů řízení. Exekutora informoval o přijatém plnění v den úhrady, nedošlo k žádnému prodlení. Nesouhlasil s námitkou povinného o procesní úspěšnosti v řízení o zastavení exekuce, neboť tato byla zastavena pouze částečně, právě z důvodu neuhrazených nákladů exekuce.

Dle § 87 odst. 1 zákona č. 120/2001 (dále jen exekuční řád) jsou náklady exekuce odměna exekutora, náhrada paušálně určených či účelně vynaložených hotových výdajů, náhrada za ztrátu času při provádění exekuce, náhrada za doručení písemností, odměna a náhrada nákladů správce podniku, a je-li exekutor nebo správce podniku plátcem daně z přidané hodnoty, je nákladem exekuce rovněž příslušná daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu 20) (dále jen "náklady exekuce"). Dle odst. 2 a 3 téhož ustanovení zákona má oprávněný právo na náhradu nákladů účelně vynaložených k vymáhání nároku (dále jen "náklady oprávněného"). Náklady oprávněného hradí oprávněnému povinný. Náklady exekuce hradí exekutorovi povinný.

Dle § 5 odst. 1 vyhl. č. 330/2001 Sb. v platném znění nestanoví-li se dále jinak, je základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky výše

exekutorem vymoženého plnění.

Soud se nejprve zabýval dodržením zákonné osmidenní lhůty k uplatnění námitek, dle ust. § 88 odst. 3 exekučního řádu. Povinný převzal výše citovaný příkaz k úhradě dne 19.9.2013 a námitky podal elektronicky dne 24.9.2013, jak vyplývá ze sdělení exekutora a obsahu exekutorského spisu. Zákonná osmidenní lhůta tak byla dodržena.

Soud dále přezkoumal napadený příkaz k úhradě nákladů exekuce po formální stránce, a to v souladu s ust. § 88 odst. 2 exekučního řádu a dospěl k závěru, že obsahuje všechny zákonné náležitosti.

Pokud soud zkoumal věcné námitky uplatněné povinným, shledal je částečně důvodnými. Je nesporné, že povinný poukázal vymáhanou pohledávku k rukám oprávněného dne 25.4.2012 (jak vyplývá z výpisu pohybů na účtu založeného na čl. 23 spisu), přičemž do sféry dispozice oprávněného se dostal dne 26.4.2013. Povinný tak uhradil celý dluh v den vydání usnesení o nařízení exekuce (26.4.2012). Ohledně nákladů exekutora je tak třeba odkázat na setrvalý názor Ústavního soudu na aplikaci vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, dále jen „vyhlášky č. 330/2001 Sb.“ Tento názor Ústavní soud zopakoval nejnověji i v nálezech sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 a sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012. V nálezu sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 Ústavní soud uvedl, že *„Skutečnost, že dlužník splnil svou povinnost dobrovolně bez přímé exekuce, je proto třeba zohlednit, neboť základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky je výše exekutorem vymoženého plnění. Rozhodující skutečností je totiž to, že pověřenému soudnímu exekutorovi žádné náklady v souvislosti s prováděním exekuce nevznikly, protože stěžovatelka svou povinnost splnila dobrovolně, a to ještě před tím, než jí došlo usnesení o nařízení exekuce, tj. daleko dříve než mohlo dojít k jejímu vynucenému provedení. Základem pro určení odměny musí být proto částka nulová (srov. nález sp. zn. II. ÚS 1540/08). Analogicky je třeba v intencích nálezu sp. zn. I. ÚS 2930/09 posuzovat otázku náhrady hotových výdajů (viz bod 13)“*. Důvodem pro přiznání paušálních nákladů soudnímu exekutorovi nemůže být ani okolnost, že povinný plnil až po podání návrhu na nařízení exekuce. Ústavní soud totiž ve svém dalším nálezu sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012 uvedl, že *„Stěžovatel se sice nachází v odlišné situaci, neboť plnil teprve po nařízení exekuce. Přesto jeho plnění nelze upřít jistou dobrovolnost, neboť dluh zaplatil bez přímé exekuce ve lhůtě stanovené ve výzvě exekutorky k dobrovolnému plnění. Ústavní soud zastává stanovisko, že i v tomto případě lze aplikovat závěry obsažené v citovaném nálezu, protože exekuční řízení bylo teprve ve svých počátcích a nedospělo do fáze, ve které již byla vykonána řada úkonů, v souvislosti s nimiž exekutorce vznikly hotové výdaje v takové výši, že by přiznání paušální náhrady hotových výdajů bylo případné a spravedlivé“*. Aplikuje-li Ústavní soud své závěry o nulové odměně a nulových paušálních náhradách pro soudního exekutora i na případy, kdy povinný plní v den nařízení exekuce, tím spíše musí být aplikovány na případy, kdy povinný plnil před nařízením exekuce, jak se tak stalo v daném případě. Soud tedy respektoval hledisko ústavnosti, kde dominuje judikatura Ústavního soudu, a podřídil své rozhodnutí uvedené judikatuře. Jen na okraj soud dodává, že jelikož bylo řízení částečně zastaveno, bohužel až z podnětu povinného, byť exekutor prokazatelně věděl již dne 26.4.2012 (jak vyplývá z mailové korespondence předložené oprávněným na čl. 28 spisu), že nebude vymáhat vykonatelnou pohledávku a tedy mu ani nemohou vzniknout obvyklé náklady spojené s prováděním exekuce, které mají být kryty paušální náhradou. Měl by býval nárok jen

na úhradu skutečně vynaložených hotových výdajů, tyto však neúčtoval a soud mu je nemohl přiznat (výrok I.).

Ohledně nákladů oprávněného soud dospěl k závěru, že v době podání návrhu na nařízení exekuce (23.4.2012) nebyla pohledávka oprávněného ještě uhrazena, došlo tak k důvodnému zahájení exekučního řízení, proto má oprávněný právo na náhradu právního zastoupení advokátem. Při stanovení výše odměny advokáta exekutor zcela správně vycházel z vyhlášky č. 177/1996 Sb., určené dle hodnoty sporu (vyhláška č. 484/2000 Sb. zrušena nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/12 ze dne 17.4.2013), představující odměnu advokáta 2 x 1.410 Kč, určenou dle § 11 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. (z tarifní hodnoty 42.485 Kč, kdy k příslušenství pohledávky se nepřihlíží), za převzetí zastoupení a sepis návrhu. Dále pak paušální náhradou hotových výdajů advokáta dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za převzetí zastoupení advokátem a sepis návrhu (2x po 300 Kč) a 21% DPH, tj v celkové částce 4.138.20 Kč, přičemž ohledně řízení o návrhu na zastavení exekuce má soud zato, že úspěch účastníků byl rovnocenný, žádný tak nemá právo na jejich náhradu (§142 odst. 2 o.s.ř.), a proto oprávněnému nepřiznal právo na náhradu nákladů za vyjádření ze dne 3.6.2013 (výrok II.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek. (§ 88 odst. 4 zák. č. 120/2001 Sb.)

V Pardubicích dne 14.října 2013

JUDr. Kateřina Weber, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Aksamitová

44EXE 3299/2014-19

U S N E S E N Í

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Kateřinou Weber jako samosoudkyní ve věci

oprávněného: **Městský úřad Uherské Hradiště**, IČ: 00291471, sídlem Masarykovo nám. 19, 686 70, Uherské Hradiště

proti
povinnému: **XXX,** narozený dne XXX, bytem XXX

o námitkách povinného proti příkazu k úhradě nákladů exekuce soudního exekutora JUDr. Tomáše Vrány ze dne XXX2014, pod čj. XXX,

t a k t o :

Příkaz k úhradě nákladů exekuce se **m ě n í** tak, že soudnímu exekutorovi se náklady exekuce určené v částce 3.933 Kč nepřiznávají.

O d ů v o d n ě n í :

Soudní exekutor JUDr. Tomáš Vrána vydal dne XXX.2014, pod čj. XXX příkaz k úhradě nákladů exekuce, ve kterém určil náklady exekutora v částce 3.933 Kč, z toho odměna činila 1.815 Kč (včetně DPH) a náhrada hotových výdajů 1.750 Kč spolu s 21% DPH.

Proti tomuto příkazu podal povinný včas námitky s argumentací, že nesouhlasí s exekutorem stanovenými náklady, neboť výzvu k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti obdržel 27.10.2014, a to až poté, kdy vymáhaný dluh 15.10.2014 uhradil k rukám oprávněného, aniž měl povědomost o vedeném exekučním řízení, zároveň odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 2930/09 ze dne 21.1.2010.

Dle § 87 odst. 1 zákona č. 120/2001 (dále jen exekuční řád) jsou náklady exekuce odměna exekutora, náhrada paušálně určených či účelně vynaložených hotových výdajů, náhrada za ztrátu času při provádění exekuce, náhrada za doručení písemností, odměna a náhrada nákladů správce podniku, a je-li exekutor nebo správce podniku plátcem daně z přidané hodnoty, je nákladem exekuce rovněž příslušná daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu 20) (dále jen "náklady exekuce"). Dle odst. 2 a 3 téhož ustanovení zákona má oprávněný právo na náhradu nákladů účelně vynaložených k vymáhání nároku (dále jen "náklady oprávněného"). Náklady oprávněného hradí oprávněnému povinný. Náklady exekuce hradí exekutorovi povinný.

Dle § 5 odst. 1 vyhl. č. 330/2001 Sb. v platném znění nestanoví-li se dále jinak, je základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky výše exekutorem vymoženého plnění.

Soud se nejprve zabýval dodržením zákonné osmidenní lhůty k uplatnění námitek, dle ust. § 88 odst. 3 exekučního řádu. Povinný převzal výše citovaný příkaz k úhradě dne 17.12.2014 a námitky doručil elektronicky dne 29.12.2014, jak vyplývá ze sdělení exekutora. Zákonná osmidenní lhůta tak byla dodržena.

Soud dále přezkoumal napadený příkaz k úhradě nákladů exekuce po formální stránce, a to v souladu s ust. § 88 odst. 2 exekučního řádu a dospěl k závěru, že obsahuje všechny zákonné náležitosti.

Pokud soud zkoumal věcné námitky uplatněné povinným, shledal je důvodnými. Je nesporné a tato skutečnost vyplývá i z emailové zprávy oprávněného ze dne 17.10.2014, doručené téhož dne exekutorovi, založené v elektronickém spisu exekutora sp.zn. XXX (ve spise na čl. 18), že povinný uhradil vymáhanou pohledávku k jeho rukám dne 15.10.2014, a to v rozsahu 3.500 Kč. Povinný tak uhradil celou dlužnou částku po rozhodnutí soudu o pověření exekutora k vedení exekuce (9.10.2014), ovšem před vydáním výzvy ke splnění vymáhané povinnosti (ze dne 21.10.2014), ve které exekutor vyčíslil v rozporu se skutečným stavem vymáhanou povinnost nadále v rozsahu 3.500 Kč a zálohu na snížené náklady exekuce určil v částce 3.933 Kč.

Ohledně nákladů exekutora, určených v napadeném příkaze k úhradě nákladů exekuce, je třeba odkázat na setrvalý názor Ústavního soudu na aplikaci vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, dále jen „vyhlášky č. 330/2001 Sb.“ Tento názor Ústavní soud zopakoval nejnověji i v nálezech sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 a sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012. V nálezu sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 Ústavní soud uvedl, že *„Skutečnost, že dlužník splnil svou povinnost dobrovolně bez přímé exekuce, je proto třeba zohlednit, neboť základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky je výše exekutorem vymoženého plnění. Rozhodující skutečností je totiž to, že pověřenému soudnímu exekutorovi žádné náklady v souvislosti s prováděním exekuce nevznikly, protože stěžovatelka svou povinnost splnila dobrovolně, a to ještě před tím, než jí došlo usnesení o nařízení exekuce, tj. daleko dříve než mohlo dojít k jejímu vynucenému provedení. Základem pro určení odměny musí být proto* ***částka nulová*** *(srov. nález sp. zn. II. ÚS 1540/08). Analogicky je třeba v intencích nálezu sp. zn. I. ÚS 2930/09 posuzovat otázku náhrady hotových výdajů (viz bod 13)“.* Důvodem pro přiznání paušálních nákladů soudnímu exekutorovi nemůže být ani okolnost, že povinný plnil až po podání exekučního návrhu.

Ústavní soud totiž ve svém dalším nálezu sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012 uvedl, že *„Stěžovatel se sice nachází v odlišné situaci, neboť plnil teprve po nařízení exekuce. Přesto jeho plnění nelze upřít jistou dobrovolnost, neboť dluh zaplatil bez přímé exekuce ve lhůtě stanovené ve výzvě exekutorky k dobrovolnému plnění. Ústavní soud zastává stanovisko, že i v tomto případě lze aplikovat závěry obsažené v citovaném nálezu, protože exekuční řízení bylo teprve ve svých počátcích a nedospělo do fáze, ve které již byla vykonána řada úkonů, v souvislosti s nimiž exekutorce vznikly hotové výdaje v takové výši, že by přiznání paušální náhrady hotových výdajů bylo případné a spravedlivé“*. Aplikuje-li Ústavní soud své závěry o nulové odměně a nulových paušálních náhradách pro soudního exekutora i na případy, kdy povinný plní až po nařízení exekuce, tím spíše musí být aplikovány na případy, kdy povinný plní ještě před doručením vyrozumění o zahájení exekuce společně s výzvou k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti, jak se tak stalo v daném případě. Soud tedy respektoval hledisko ústavnosti, kde dominuje judikatura Ústavního soudu, a podřídil své rozhodnutí uvedené judikatuře. Jen na okraj soud dodává, že jelikož byla vymáhaná povinnost splněna před vydáním vyrozumění o zahájení exekuce, nemohly exekutorovi vzniknout obvyklé náklady spojené s prováděním exekuce, které mají být kryty paušální náhradou. Měl by býval nárok jen na úhradu **skutečně vynaložených** hotových výdajů, tyto však neúčtoval a soud mu je tak nemohl přiznat. Exekutorovi však nic nebrání, aby tyto výdaje vyúčtoval a vůči povinnému uplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek. (§ 88 odst. 4 zák. č. 120/2001 Sb.)

V Pardubicích dne 2.února 2015

JUDr. Kateřina Weber
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Weber ve věci

oprávněné: **Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group**, IČO 63998530
se sídlem Pobřežní 665/23, 186 00 Praha 8
zastoupená advokátem Mgr. Janem Ševčíkem
se sídlem Kodaňská 1441/46, 101 00 Praha 10

proti
povinnému: **XXX**, narozený XXX

bytem XXX

o námitkách povinného proti příkazu k úhradě nákladů exekuce soudního exekutora Mgr. Pavla Preuse, Exekutorského úřadu Praha 8 ze dne XXX 2019, pod čj. XXX,

takto:

I. Příkaz k úhradě nákladů exekuce se ve výroku pod bodem I. **mění** tak, že soudnímu exekutorovi se náklady exekuce určené v částce 3 962,75 Kč nepřiznávají.

II. Příkaz k úhradě nákladů exekuce se **mění** ve výroku pod bodem II. tak, že oprávněnému se další náklady exekuce určené v částce 1 331 Kč nepřiznávají.

Odůvodnění:

1. Soudní exekutor Mgr. Pavel Preus, Exekutorského úřadu Praha 8 vydal dne XXX. 2019, pod čj. XXX příkaz k úhradě nákladů exekuce (dále příkaz k úhradě), ve kterém vyčíslil své náklady částkou 3 962,75 Kč, představované odměnou za provedení exekuce 1 000 Kč a náhradou hotových výdajů 2 275 Kč spolu s 21% daní z přidané hodnoty (výrok I.) a náklady oprávněného určil částkou 1 331 Kč (výrok II.). Z odůvodnění se pak podává, že odměna exekutora byla stanovena v poloviční výši z 2 000 Kč dle § 6 odst. 1 a 3 z.č. 330/2001 Sb. (ET) a hotové výdaje exekutora rovněž polovinou z 4 550 Kč dle § 13 odst. 1 a 9 ET, určenou při vymáhání povinnosti vůči dvěma povinným. Náklady oprávněného pak byly vypočteny dle § 11 odst. 2 písm. e) z.č. 177/1996 Sb. (AT) za 2 úkony právní pomoci (vyjádření k návrhu povinného na částečné a úplné zastavení exekuce) z tarifní hodnoty 805 Kč, a to jistiny dle § 8 odst. 1 AT spolu s náhradou hotových výdajů 2 x 300 Kč dle § 14b odst. 5 písm. b) AT a 21% DPH.

2. Proti tomuto příkazu podal povinný včas námitky s argumentací, že nesouhlasí s exekutorem stanovenými náklady, neboť vymáhanou povinnost uhradil mimo rámec běžící exekuce, k rukám oprávněného podstatně dříve, než se mohl dozvědět, že vůči jeho osobě je vedeno exekuční řízení (26. 10. 2018 a opakovaně 1. 11. 2018), výzvu k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti obdržel 15. 11. 2018, zároveň odkázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu.

3. Dle § 87 odst. 1 zákona č. 120/2001 (dále jen exekuční řád) jsou náklady exekuce odměna exekutora, náhrada paušálně určených či účelně vynaložených hotových výdajů, náhrada za ztrátu času při provádění exekuce, náhrada za doručení písemností, odměna a náhrada nákladů správce podniku, a je-li exekutor nebo správce podniku plátcem daně

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Ambrožová.

z přidané hodnoty, je nákladem exekuce rovněž příslušná daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu 20) (dále jen "náklady exekuce"). Dle odst. 2 a 3 téhož ustanovení zákona má oprávněný právo na náhradu nákladů účelně vynaložených k vymáhání nároku (dále jen "náklady oprávněného"). Náklady oprávněného hradí oprávněnému povinný. Náklady exekuce hradí exekutorovi povinný.

4. *Dle § 5 odst. 1 vyhl. č. 330/2001 Sb. v platném znění nestanoví-li se dále jinak, je základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky výše exekutorem vymoženého plnění.*

5. Soud se nejprve zabýval dodržením zákonné osmidenní lhůty k uplatnění námitek, dle ust. § 88 odst. 3 exekučního řádu. Povinný převzal výše citovaný příkaz k úhradě dne 13. 2. 2019 a námitky doručil elektronicky dne 15. 2. 2019, jak vyplývá ze sdělení exekutora. Zákonná osmidenní lhůta tak byla dodržena.

6. Soud dále přezkoumal napadený příkaz k úhradě nákladů exekuce po formální stránce, a to v souladu s ust. § 88 odst. 2 exekučního řádu a dospěl k závěru, že obsahuje všechny zákonné náležitosti.

7. Pokud soud zkoumal věcné námitky uplatněné povinným, shledal je důvodnými. Je nesporné a tato skutečnost vyplývá i z vyjádření oprávněného z 21. 11. 2018, že povinný uhradil vymáhanou povinnost (jistina 805 Kč, kapitalizovaný úrok 33 Kč a náklady nalézacího řízení 1 489 Kč, tj. celkem 2 327 Kč), k jeho rukám dne 26. 10. 2018, a to v rozsahu 2 294 Kč, následně pak 5. 11. 2018 (poukázáno 1. 11. 2018, jak plyne z potvrzení banky) oprávněný obdržel od povinného ještě 2 327 Kč. Povinný tak uhradil celou dlužnou částku po zahájení exekučního řízení (16. 10. 2018), téměř zcela v den, kdy byl exekutor pověřen vedením exekuce a zbývajících 33 Kč před vydáním výzvy ke splnění vymáhané povinnosti (ze dne 15. 11. 2018), ve které exekutor vyčíslil závazek toliko v rozsahu nákladů exekučního řízení v celkové výši 9 165,75 Kč. Vzhledem k tomu, že v souladu s ust. § 46 odst. 4 exekučního řádu se za vymožené plnění považuje plnění získané provedením exekuce, či hrazené od uplynutí lhůty stanové ve výzvě ke splnění vymáhané povinnosti, je nepochybné, že předmětná pohledávka byla k rukám oprávněného uhrazena mimo rámec běžící exekuce, v podstatně v den, kdy exekutor obdržel pověření k vedení exekuce, doplatek 33 Kč lze považovat za omluvitelné opomenutí, které povinný do šesti pracovních dnů napravil.

8. Soud podrobil přezkumu další náklady oprávněného určené v částce 1 331 Kč (o předcházejících bylo soudem rozhodnuto usnesením ze dne 6. 12. 2018, čj. 44 EXE 1805/2018-46) za 2 úkony právní pomoci za vyjádření k návrhu povinného na částečné a úplné zastavení exekuce (z 21. 11. 2018 a 18. 12. 2018) z tarifní hodnoty 805 Kč (jistiny) spolu s náhradou hotových výdajů, 2 x 300 Kč a 21% DPH, to vše za situace, kdy vymáhaná pohledávka byla nesporně mimo rámec běžící exekuce plně uhrazena a oprávněný by svým nesouhlasem se zastavením exekuce nemohl být procesně úspěšný, navíc tarifní hodnota určená exekutorem z vymožené jistiny 805 Kč neodpovídá průběhu exekuce. Od počátku exekučního řízení je zřejmé, že povinný se svému závazku nevyhýbá, naopak aktivními kroky plní svou povinnost a současně požaduje, aby jej exekuce nezatížila více, než aprobuje zákon. Soud proto rozhodl, že další náhrada nákladů za řízení o zastavení exekuce, které by nemuselo být zahájeno, pokud by exekutor vyčíslil své náklady již v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 15. 11. 2018 (čj. 204 EX 7558/18-103) a čerpal z finančních prostředků zaslaných povinným dne 1. 11. 2018 (2 327 Kč), oprávněnému nenáleží (výrok II.).

9. Ohledně nákladů exekutora, určených v napadeném příkazu k úhradě ve výroku I., je třeba odkázat na setrvalý názor Ústavního soudu na aplikaci vyhlášky č. 330/2001 Sb. (ET). Tento názor Ústavní soud zopakoval i v nálezech sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 a sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16.

1. 2012. V nálezu sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 Ústavní soud uvedl, že *„Skutečnost, že dlužník splnil svou povinnost dobrovolně bez přímé exekuce, je proto třeba zohlednit, neboť základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky je výše exekutorem vymoženého plnění.* Rozhodující skutečností *je totiž to, že pověřenému soudnímu exekutorovi žádné náklady v souvislosti s prováděním exekuce nevznikly, protože stěžovatelka svou povinnost splnila dobrovolně, a to ještě před tím, než jí došlo usnesení o nařízení exekuce, tj. daleko dříve než mohlo dojít k jejímu vynucenému provedení. Základem pro určení odměny musí být proto* ***částka nulová*** *(srov. nález sp. zn. II. ÚS 1540/08). Analogicky je třeba v intencích nálezu sp. zn. I. ÚS 2930/09 posuzovat otázku náhrady hotových výdajů (viz bod 13)“*. Důvodem pro přiznání paušálních nákladů soudnímu exekutorovi nemůže být ani okolnost, že povinný plnil až po podání exekučního návrhu. Ústavní soud totiž ve svém dalším nálezu sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012 uvedl, že *„Stěžovatel se sice nachází v odlišné situaci, neboť plnil teprve po nařízení exekuce. Přesto jeho plnění nelze upřít jistou dobrovolnost, neboť dluh zaplatil bez přímé exekuce ve lhůtě stanovené ve výzvě exekutorky k dobrovolnému plnění. Ústavní soud zastává stanovisko, že i v tomto případě lze aplikovat závěry obsažené v citovaném nálezu, protože exekuční řízení bylo teprve ve svých počátcích a nedospělo do fáze, ve které již byla vykonána řada úkonů, v souvislosti s nimiž exekutorce vznikly hotové výdaje v takové výši, že by přiznání paušální náhrady hotových výdajů bylo případné a spravedlivé“*. Aplikuje-li Ústavní soud své závěry o nulové odměně a nulových paušálních náhradách pro soudního exekutora i na případy, kdy povinný plní až po nařízení exekuce, tím spíše musí být aplikovány na případy, kdy povinný plní ještě před vyrozuměním o zahájení exekuce a výzvou k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti, jak se tak stalo v daném případě. Soud tedy respektoval hledisko ústavnosti, kde dominuje judikatura Ústavního soudu, a podřídil své rozhodnutí uvedené judikatuře. Jen na okraj soud dodává, že jelikož byla vymáhaná povinnost splněna ještě před vyrozuměním povinného o zahájení exekuce (15. 11. 2018), nemohly exekutorovi vzniknout obvyklé náklady spojené s prováděním exekuce, které mají být kryty paušální náhradou (výrok I.). Exekutor by měl nárok jen na úhradu **skutečně vynaložených** hotových výdajů, tyto však neúčtoval a soud mu je tedy nemohl přiznat. Exekutorovi však nic nebrání, aby tyto výdaje vyúčtoval a vůči povinnému uplatnil.

10. Pouze na doplnění soud uvádí, že usnesení Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 3429/16 z 31. 1. 2017 na daný případ nedopadá, neboť citované rozhodnutí řešilo situaci, kdy povinný uhradil část vymáhané pohledávky pod hrozbou vydaných exekučních příkazů, tj. bezprostředního provedení exekuce, v předmětné věci však byl první exekuční příkaz vydán 29. 10. 2018, tedy v době, kdy byl nárok oprávněného téměř plně uspokojen. Pakliže exekutor vymáhá závazek vůči jedinému povinnému za účasti jeho manželky, které nebyla exekučním titulem uložena žádná povinnost, nelze aplikovat ust. §13 odst. 9 ET a navyšovat paušální náhradu o 30%, neboť na tento případ pamatuje ust. § 13 odst. 2 ET.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek. (§ 88 odst. 4 zák. č. 120/2001 Sb.)

Pardubice 26. února 2019

JUDr. Kateřina Weber v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Ambrožová.

USNESENÍ

Okresní soud v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Weber ve věci

oprávněného: **Úřad městského obvodu - Statutární město Pardubice - Městský obvod Pardubice V**, IČO 00274046
se sídlem Češkova 22, 530 02 Pardubice

proti
povinnému: **XXX**, narozený XXX bytem XXX

o námitkách povinného proti příkazu k úhradě nákladů exekuce soudního exekutora Mgr. Petra Pelikána, Exekutorského úřadu Pardubice ze dne XXX 2019, pod čj. XXX,

takto:

Příkaz k úhradě nákladů exekuce se v napadeném výroku pod bodem I. mění tak, že soudnímu exekutorovi se náklady exekuce určené v částce 3 327,50 Kč nepřiznávají.

Odůvodnění:

1. Soudní exekutor Mgr. Petr Pelikán, Exekutorského úřadu Pardubice vydal dne XXX 2019, pod čj. XXX příkaz k úhradě nákladů exekuce (dále příkaz k úhradě), ve kterém vyčíslil své náklady částkou 3 327,5 Kč, představované odměnou za provedení exekuce 1 000 Kč a náhradou hotových výdajů 1 750 Kč spolu s 21% daní z přidané hodnoty (výrok I.) a náklady oprávněného určil částkou 100 Kč (výrok II.). Z odůvodnění se pak podává, že odměna exekutora byla stanovena v poloviční výši z 2 000 Kč dle § 6 odst. 1 a 3 z.č. 330/2001 Sb. (ET) a hotové výdaje exekutora rovněž polovinou z 3 500 Kč dle § 13 odst. 1 ET.

2. Proti výroku I. tohoto příkazu k úhradě podal povinný včas námitky s argumentací, že nesouhlasí s exekutorem stanovenými náklady, neboť vymáhanou povinnost uhradil na účet pověřeného exekutora před samotným doručením výzvy k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti, a proto mu náleží odměna toliko v částce 500 Kč a náhrada hotových výdajů v paušální výši 200 Kč, což dovodil z ust. § 11 odst. 4 ET, tedy obdobně jako za situace, kdy exekutor nebyl pověřen, nebo exekuční návrh byl zamítnut, odmítnut, či řízení zastaveno.

3. *Dle § 87 odst. 1,3 zákona č. 120/2001 (dále jen exekuční řád) jsou náklady exekuce odměna exekutora, náhrada paušálně určených či účelně vynaložených hotových výdajů, náhrada za ztrátu času při provádění exekuce, náhrada za doručení písemností, odměna a náhrada nákladů správce podniku, a je-li exekutor nebo správce podniku plátcem daně z přidané hodnoty, je nákladem exekuce rovněž příslušná daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu 20) (dále jen "náklady exekuce"). Náklady exekuce hradí exekutorovi povinný.*

4. *Dle § 5 odst. 1 ET nestanoví-li se dále jinak, je základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky výše exekutorem vymoženého plnění.*

5. Soud se nejprve zabýval dodržením zákonné osmidenní lhůty k uplatnění námitek, dle ust. § 88 odst. 3 exekučního řádu. Povinný převzal výše citovaný příkaz k úhradě dne 24. 3. 2019 a námitky doručil elektronicky téhož dne, jak vyplývá ze sdělení exekutora a elektronického exekutorského spisu (sp.zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Ambrožová.

XXX). Zákonná osmidenní lhůta tak byla dodržena.

6. Soud dále přezkoumal napadený příkaz k úhradě nákladů exekuce po formální stránce, a to v souladu s ust. § 88 odst. 2 exekučního řádu a dospěl k závěru, že obsahuje všechny zákonné náležitosti.

7. Pokud soud zkoumal věcné námitky uplatněné povinným, shledal je důvodnými. Je nesporné a tato skutečnost vyplývá i z vyjádření exekutora z 4. 4. 2019 a exekutorského spisu, že povinný uhradil vymáhanou povinnost (celkem 9 755 Kč) k jeho rukám dne 19. 3. 2019. Povinný tak uhradil celou dlužnou částku po zahájení exekučního řízení (20. 2. 2019), 13 dnů poté, kdy exekutor obdržel pověření k vedení exekuce (6. 3. 2019 jak plyne z potvrzení datové schránky), před doručením výzvy ke splnění vymáhané povinnosti (nejdříve 20. 3. 2019 do datové schránky), ve které exekutor vyčíslil závazek v částce 3 000 Kč a dále náklady exekučního řízení v celkové výši 3 427,50 Kč. Vzhledem k tomu, že v souladu s ust. § 46 odst. 4 exekučního řádu se za vymožené plnění považuje plnění získané provedením exekuce, či hrazené od uplynutí lhůty stanové ve výzvě ke splnění vymáhané povinnosti, je nepochybné, že předmětná pohledávka byla uhrazena dobrovolně bez přímé účasti exekutora, necelý měsíc po zahájení exekuce a 14 dnů poté, kdy exekutor obdržel pověření k jejímu vedení. Od počátku exekučního řízení je tak zřejmé, že povinný se svému závazku nevyhýbá, naopak aktivními kroky plní svou povinnost a současně požaduje, aby jej exekuce nezatížila více, než aprobuje zákon.

8. Ohledně nákladů exekutora, určených v napadeném příkazu k úhradě ve výroku I., je třeba odkázat na setrvalý názor Ústavního soudu na aplikaci vyhlášky č. 330/2001 Sb. (ET). Tento názor Ústavní soud zopakoval i v nálezech sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 a sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012, naposledy dne 29. 8. 2017, sp.zn. III. ÚS 1253/17. V nálezu sp. zn. II. ÚS 3726/11 ze dne 19. 1. 2012 Ústavní soud uvedl, že *„Skutečnost, že dlužník splnil svou povinnost dobrovolně bez přímé exekuce, je proto třeba zohlednit, neboť základem pro určení odměny za provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky je výše exekutorem vymoženého plnění. Rozhodující skutečností je totiž to, že pověřenému soudnímu exekutorovi žádné náklady v souvislosti s prováděním exekuce nevznikly, protože stěžovatelka svou povinnost splnila dobrovolně, a to ještě před tím, než jí došlo usnesení o nařízení exekuce, tj. daleko dříve než mohlo dojít k jejímu vynucenému provedení. Základem pro určení odměny musí být proto částka nulová (srov. nález sp. zn. II. ÚS 1540/08). Analogicky je třeba v intencích nálezu sp. zn. I. ÚS 2930/09 posuzovat otázku náhrady hotových výdajů (viz bod 13)“.* Důvodem pro přiznání paušálních nákladů soudnímu exekutorovi nemůže být ani okolnost, že povinný plnil až po podání exekučního návrhu. Ústavní soud totiž ve svém dalším nálezu sp. zn. IV. ÚS 1881/11 ze dne 16. 1. 2012 uvedl, že *„Stěžovatel se sice nachází v odlišné situaci, neboť plnil teprve po nařízení exekuce. Přesto jeho plnění nelze upřít jistou dobrovolnost, neboť dluh zaplatil bez přímé exekuce ve lhůtě stanovené ve výzvě exekutorky k dobrovolnému plnění. Ústavní soud zastává stanovisko, že i v tomto případě lze aplikovat závěry obsažené v citovaném nálezu, protože exekuční řízení bylo teprve ve svých počátcích a nedospělo do fáze, ve které již byla vykonána řada úkonů, v souvislosti s nimiž exekutorce vznikly hotové výdaje v takové výši, že by přiznání paušální náhrady hotových výdajů bylo případné a spravedlivé“.* Aplikuje-li Ústavní soud své závěry o nulové odměně a nulových paušálních náhradách pro soudního exekutora i na případy, kdy povinný plní až po nařízení exekuce, tím spíše musí být aplikovány na případy, kdy povinný plní ještě před vyrozuměním o zahájení exekuce a výzvou k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti, jak se tak stalo v daném případě. Soud tedy respektoval hledisko ústavnosti, kde dominuje judikatura Ústavního soudu, a podřídil své rozhodnutí uvedené judikatuře.

9. Jen na okraj soud dodává, že exekutor by měl nárok na úhradu **skutečně vynaložených** hotových výdajů, tyto však neúčtoval a soud mu je tedy nemohl přiznat. Exekutorovi však nic nebrání, aby tyto výdaje vyúčtoval a vůči povinnému uplatnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Ambrožová.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek. (§ 88 odst. 4 zák. č. 120/2001 Sb.)

Pardubice 15. dubna 2019

JUDr. Kateřina Weber v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Ambrožová.